

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2104/21
9.6.2021. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Обрадовић, председника већа, Меланије Сантовац и Сање Пејовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Бранко Франц Бутолен, адвокат из Београда, Гандијева 144, против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Београд, Др Александра Костића 9, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 588/20 од 4.2.2021. године, у седници одржаној 9.6.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 588/20 од 4.2.2021. године у трећем, четвртм, петом и шестом изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 588/20 од 4.2.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности, као неоснован.

Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете по основу неисплаћених пензија за период од децембра 2016.године до октобра 2019. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, све ближе означено у изреци побијане пресуде.

Ставом трећим изреке, одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете по основу неисплаћених пензија

за период од фебруара 1999. године до новембра 2016. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, све ближе означено у изреци побијане пресуде.

Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца (очигледном грешком у куцању погрешно наведено име тужиоца, која грешка се може исправити у свако доба сагласно члану 362. ЗПП) да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете по основу неисплаћених пензија за период од децембра 2016. године до октобра 2019. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, све ближе означено у изреци побијане пресуде.

Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 130.391,992 динара са законском затезном каматом, почев од наступања услова за извршење пресуде до исплате.

Ставом шестим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу исплати законску затезну камату на износ трошкова парничног поступка од 130.391,992 динара почев од 4.2.2021. године до наступања услова за извршење пресуде.

Против наведене пресуде у ставу трећем, четвртм, петом и шестом изреке, тужилац је благовремено изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност првостепене пресуде, у смислу члана 386. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“, број 72/11, са изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1,2,3,5,7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана чланом 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се жалбом указује, с обзиром да првостепена пресуда у побијаном делу садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама и не постоји противречност између онога што је у њеном образложењу наведено о садржини исправа и самих тих исправа, односно изведених доказа.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Пензијског и инвалидског осигурања запослених-Београд, Филијала у Призрену од 5.10.1992. године тужиоцу, рођеном 18.2.1930. године, признато је право на старосну пензију почев од јула 1992. године. Тужени је тужиоцу, који је доставио потврду о животу на дан 18.9.2019. године и који има пребивалиште у Призрену, обуставио исплату пензије, али никада није донео решење о обустави пензије, нити је основно решење о признању права на пензију стављено ван снаге.

Тужилац је корисник основне пензије, на основу одредаба Правилника о пензијама на Косову 1,1-1,2 и Закона бр.04/Л-131, која се исплаћује из

консолидованог буџета Косова и то почев од 1.1.2002. године у месечним износима ближе означеним у приложеној потврди од 17.9.2019. године.

Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке Драгана Ничића од 26.10.2020.године, тужиоцу у периоду од фебруара 1999. године до октобра 2019. године, уколико се не урачунају означена месечна примања на Косову, од стране туженог није исплаћен износ пензије од укупно 6.269.797,98 динара, све у месечним износима ближе означеним у налазу и мишљењу вештака (колона 7 прве варијанте налаза), а уколико се урачунају означена месечна примања на Косову, за исти временски период, није исплаћен износ пензије од укупно 4.153.998,02 динара, све у месечним износима ближе означеним налазу и мишљењу вештака (колона 8-12 друге варијанте налаза).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да, у конкретном случају, постоји одговорност туженог, у смислу члана 172. ЗОО, који је противзаконито обуставио исплату пензије тужиоцу, због чега је у складу са другом варијантом налаза и мишљења судског вештака утврдио висину штете за период почев од децембра 2016. године до октобра 2019. године, узимајући у обзир умањење за означена месечна примања на Косову, те обавезао туженог да за означени период исплати тужиоцу појединачне износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединог новчаног потраживања, све до исплате, због чега је одлучио као у ставу другом изреке побијане пресуде.

Имајући у виду да је тужба у овој парници поднета 27.12.2019. године, сагласно одредби члана 376. Закона о облигационим односима, застарела су сва утужена потраживања на име неисплаћене пензије доспела пре децембра 2016. године, па је неоснован тужбени захтев за исплату почев од 1. фебруара 1999. године до 30. новембра 2016. године (потраживање за новембар 2016. године доспело је на исплату 25.12.2015. године), те је првостепени суд одлучио као у ставу трећем изреке.

По налажењу првостепеног суда и потраживање тужиоца за период од децембра 2016. године до октобра 2019. године, иако није застарело, такође није основано, с обзиром да тужиоцу не припада накнада штете у делу који се односи на месечне новчане износе које је тужилац примао на Косову, а све према другој варијанти налаза и мишљења вештака.

Разлоге и закључак првостепеног суда прихвата и овај суд, као другостепени.

Супротно жалбеним наводима тужиоца, правилно је првостепени суд висину штете утврдио из налаза и мишљења судског вештака, имајући у виду умањење за означена месечна примања на Косову, с обзиром да је сврха накнаде материјалне штете успостављање стања које је било пре него што је штета настала (члан 185. ЗОО), те да се накнађује стварно претрпљена штета, што значи да се при накнади материјалне штете морају урачунати и сви исплаћени износи којима се претрпљена штета умањује, што је у конкретном случају и учињено.

Правилно је првостепени суд, у смислу одредбе члана 376. став 1. Закона о облигационим односима, оценио приговор застарелости потраживања, применивши трогодишњи рок застарелости од дана сазнања. Иако право на пензију представља имовину, потраживање је новчано, те имајући у виду да се, у конкретном случају ради о материјалној штети, коју је тужени проузроковао тужиоцу у смислу члана 172. Закона о облигационим односима, застарелост потраживања се цени према одредбама члана 376. наведеног закона, како је то правилно закључио првостепени суд.

Одлука о трошковима поступка је с обзиром на успех у спору донета правилном применом одредаба члана 153, 154. и 163. ЗПП.

Имајући у виду да према одредби члана 42. став 1. наведеног Закона о порезу на додату вредност, обвезник је дужан да изда рачун за сваки промет добара и услуга, па пуномоћник тужиоца има право на накнаду трошкова заступања на име увећања ПДВ-а када заступа физичко лице, уколико докаже да је странци издао рачун. Како у конкретном случају, тужилац није пружио доказ да је пуномоћник тужиоца поступио по наведеном члану Закона о порезу на додату вредност, тужиоцу не припада накнада за трошак пореза на додату вредност, како то неосновано наводи тужилац у својој жалби.

Жалбени наводи да тужиоцу припада затезна камата на трошкове парничног поступка од дана пресуђења, а не од дана извршности нису основани. Затезна камата на трошкове поступка тече од истека рока за добровољно извршење, односно од дана наступања извршности одлуке, све до исплате, сагласно одредбама члана 277. став 1. и члана 324. Закона о облигационим односима, а у вези члана 345. и 366. Закона о парничном поступку и члана 43. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Суд је ценио и остале наводе жалбе тужиоца, али је нашао да су исти без утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари у ставу трећем, четвртном, петом и шестом изреке.

На основу члана 390. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

С обзиром да тужилац није успео у жалбеном поступку, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка и одлучено као у ставу другом изреке применом члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Обрадовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић